

шиха да заградятъ всичкитѣ входи́ве отъ Орѣ-Санѣ Микеле; страхътъ мина и хората пристѣпиха къмъ работа. Левѣтъ се отнасяше къмъ всичко съ равнодушно прѣзрение. Той сѣ лежеше на това мѣсто, безъ да мърда и като да не чуваше, ни виждаше нищо.

Левѣтъ бавно вдишаше и издишаше въздухъ. Най-послѣ, когато се стѣмни, и къмъ звѣра докараха неговата стара клѣтка съ храна, левѣтъ скокна въ нея съ горещъ скокъ; сѣкашъ искаше да иде подалечъ отъ всичко неизвѣстно, отново да намѣри покой.

Смъртта на плѣнника.

Цѣла Флоренция бѣше обзета пакъ отъ велика радостъ и чудното приключение на Сабилія и Орнандо се разнесе бързо изъ цѣлия градъ. Момчето кръстиха Орнандучио дель-Леоне, което ще рече Орнандучио Левѣтъ. Той нѣмаше баща и левѣтъ като че бѣше взелъ сиракѣтъ подъ свое покровителство. Отсега той бѣше притуренъ къмъ славата на лева и Флоренция. Отъ него можеше да се очакватъ велики подвизи въ бъдаще, и никому се не искаше сега да бжде на мѣстото на Пена.

Тази вечеръ Сабилія легна да спи по-щастлива отъ всѣкога и отъ всѣкиго въ Флоренция. Колко пжти въ день тя трѣбваше да разказва за своя подвигъ, — кратко, ясно и горделиво. И колко пжти тя се заключваше въ кжщи и се радваше безмѣрно на своето момче. А когато момчето заспиваше, тя запѣваше надъ главата му тѣзи сжщитѣ пѣсни, които бѣше пѣла, когато той се роди.

Врѣмето минаваше и Орнандучио Левѣтъ растѣше.